

Ady Endre: Emlékezés Táncsics Mihályra

Kend volt, Táncsics Mihály,
a mi kora lelkünk:
Atilla ugarján,
táblabírók földjén,
szenvedő szerelmünk.

Kendet ostorozták,
kutya se becsülte.
Mert kend senki se volt,
mindenkiért hevült,
paraszt-anya szülte.

Kendnek sok fájdalmát
szívesen fájlaljuk,
s e fájó országban
kendnek ős szerepét
szívesen vállaljuk.

Kend, bizony elporladt,
de mink, akik élünk:
vagyunk bizalommal,
vagyunk új Táncsicsok
s miként kend, remélünk.

Kend új rendet akart:
mindenit szeretni.
Mi más rendre vágyunk:
vagy igaz világ lesz,
vagy nem lesz itt semmi.

Kendet azért mégis
áldjuk mind egy szentet.
Istenünk: az Eszme,
haló porában is
áldja-verje kendet.

Jakobey Károly: Táncsics a börtönben